

**TRGOVAČKI SUD
U ZAGREBU**

Na broj: St-2102/2017

**ŽALBA VJEROVNIKA
protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu
St-2120/2017 od 26.10.2023. godine**

-pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja;

-bitne povrede odredaba parničnog postupka;

-pogrešne primjene materijalnog prava.

Sud je pobijanim rješenjem odbacio prigovor žaliteljice od dana 16.10.2023. godine kao nedopušten.

Žaliteljica smatra da je pobijano rješenje suda nezakonito, iz razloga koje nastavno obrazlaže.

I Žaliteljica primarno ističe da se sud obrazloženju pobijanog rješenja poziva na pogrešne odredbe mjerodavnog prava (Stečajnog zakona) koje se u ovom konkretnom slučaju ne primjenjuju.

U dijelu primjene mjerodavnog prava konkretno Stečajnog zakona žaliteljica ističe da je u ovom postupku potrebno primjenjivati odredbe Stečajnog zakona Narodne novine broj 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 125/12, 133/12, cijeneći činjenicu da je stečajni postupak pokrenut prije stupanja na snagu „novog Stečajnog zakona“ (Narodne novine broj 71/15, 104/17 čl. 441. st. 1. i 2. SZ-a). Stoga je sud pogrešno primijenio odredbe čl. 247. st. 1. Stečajnog zakona (NN 71/15, 104/17) a kako to navodi u obrazloženju i pritom citirao pogrešnu odredbu zakona koji se ne primjenjuje u ovoj konkretnoj pravnoj stvari. Slijedom navedenog nema mjesta primjeni niti odredbi članka 117. Ovršnog zakona (Narodne novine br. 112/2012,

25/2013,93/2014, 55/2016, 73/2017, 131/2020, 114/2022, dalje: OZ) kako to sud pogrešno utvrđuje u obrazloženju pobijane odluke tim više jer se ovdje unovčenje imovine stečajnog dužnika obavljalo u stečajnom postupku uz odgovarajuću primjenu pravila o ovrsi na nekretnini. a ne u odvojenom ovršnom postupku. Posebno se ističe da je sam sud kod nastavka stečajnog postupka nad stečajnom masom stečajnog dužnika kod izbora stečajnog upravitelja primijenio upravo kao mjerodavne odredbe čl. 27. st. 8. Stečajnog zakona 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 125/12, 133/12, dok sada u odnosu na pravo ovdje žaliteljice primjenjuje odredbe Stečajnog zakona NN 71/15, 104/17. Stoga je razvidno da sam sud u ovom postupku primjenjuje bez jasnog obrazloženja različite odredbe materijalnog prava što je nedopustivo.

Dodatno u prilog naprijed iznesenih navoda o pogrešnoj primjeni materijalnog prava se ističe da sud u rješenju o dosudi od dana 6.2.2023. navodi da je rješenjem ovog suda poslovni broj 72. St-2102/2017 od 19. listopada 2017.,pravomoćno s 8. studenoga 2017., određena prodaja nekretnina u vlasništvu stečajnog dužnika. Nadalje u obrazloženju citiranog rješenja u točki 3. navodi: „Zaključkom o prodaji od 15. lipnja 2022. određen je predmet prodaje te uvjeti i način prodaje sukladno čl. 247. SZ-a i čl. 97. st. 1.-5. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 112/2012, 25/13, 93/2014. i 55/16, dalje: OZ). Dok sada u pobijanom rješenju primjenjuje točka 4. obrazloženja: Člankom 117. Ovršnog zakona (Narodne novine br. 112/2012, 25/2013,93/2014, 55/2016, 73/2017, 131/2020, 114/2022, dalje: OZ) određeno je kako osoba koja se namiruje iz prodajne cijene može, ako to utječe na njezino namirenje, najkasnije na ročištu za diobu, drugoj takvoj osobi osporiti postojanje tražbine, njezinu visinu i red namirenja.

Dakle, sud bez ikakvog relevantnog obrazloženja primjenjuje različite odredbe mjerodavnog prava u ovom stečajnom postupku što je nedopustivo.

Slijedom navedenog razvidno je da je pobijana odluka suda nezakonita.

Zaključak suda da žaliteljica Hren Mirjana nije razlučni vjerovnik u ovosudnom predmetu je točan no netočno je utvrđenje suda da žaliteljica kao stečajni vjerovnik nema pravo prigovora, primjenjujući odredbe mjerodavnog prava, a to iz razloga **jer se ista kao stečajni vjerovnik namiruje iz iznosa kupovnine ostvarene unovčenjem nekretnine stečajnog dužnika** na kojoj je bilo upisano razlučno pravo u korist TOČKA PROJEKT d.o.o., i to iznosa koji će preostati po namirenju razlučnog vjerovnika i namirenja troškova unovčenja. Stoga je jasno da je njen prigovor dopušten jer ista ima neprikosnoveni pravni interes djelovati u konkretnom slučaju jer o njenom namirenju i namirenju preostalih stečajnih vjerovnika ovisi utvrđenje visine tražbine razlučnog vjerovnika koja je u ovom konkretnom slučaju sporna i to u dijelu

zatraženih zakonskih zateznih kamata, a kako je žaliteljica i prigovorila u svom prigovoru od 25.10.2023.

Ključno je i odlučno da se stečajni vjerovnici namiruju iz preostalog iznosa prodajne cijene nakon namirenja razlučnog vjerovnika i troškova unovčenja te da utvrđenje prava odnosno visine tražbine razlučnog vjerovnika na namirenje iz ostvarene prodaje svakako utječe na njezino namirenje kao i namirenje ostalih stečajnih vjerovnika, stoga je pravo žaliteljice da na ročištu za diobu, razlučnom vjerovniku može osporiti visinu njegove tražbine kako je i učinila u podnesku od 25.10.2023.

Kako je u zemljišnoj knjizi založno-razlučno pravo pravnog prednika založnog vjerovnika Vesne Belić, u čiji je pravni položaj stupio novi razlučni vjerovnik Točka projekt d.o.o., upisano pod brojem Z-49282/06 i to: „Temeljem ugovora o zalogu nekretnine od 29.08.2005.i aneksa od 07.07.2006. uknjižuje se založno pravo u iznosu od 600.000,00 EUR-a u kunskoj protuvrijednosti prema prodajnom tečaju Erste&Steiermärkische Bank d.d. na dan isplate za korist BELIĆ VESNE“, te **nema govora o nikakvim kamata niti troškovima, to je jasno da razlučni vjerovnik ima pravo na namirenje isključivo iznosa od 600.000,00 EUR-a.** Neovisno o njegovom obračunu tražbine u kojem je naveo i kamate na navedeni iznos, njegovo pravo na namirenje je određeno upisom u zemljišnu knjigu, a to je 600.000,00 EUR a.

Dospijeće obveze je utvrđeno danom pravomoćnosti presude OGS ZG, a to je dan 24.11.2009. godine. Dana 23.12.2009 godine otvoren je stečajni postupka nad dužnikom.

Obzirom da predmet osiguranja nisu kamate, to je tadašnji vjerovnik Vesna Belić za iznos dospjelih zateznih kamata do otvaranja stečajnog postupka iste mogla prijaviti isključivo kao stečajni vjerovnik što nije učinila.

Dakle, žaliteljica je osporila prijavljenu tražbinu razlučnog vjerovnika u dijelu obračunatih i zatraženih zateznih kamata u iznosu od 944.632,85 EUR.

Nadalje ovdje imamo situaciju da razlučni vjerovnik svoje pravo tumači mimo odredbi samog ugovora o zalogu te pokušava prezentirati sudu da upis u zemljišnoj knjizi koji je uslijedio nakon prijenosa prava iz hipoteke sa ranijeg vjerovnika na njega obuhvaća i zatezne kamate.

Dakle, jasno je kako je u konkretnom slučaju u korist Razlučnog vjerovnika izvršen upis založnog prava radi osiguranja tražbine Razlučnog vjerovnika po osnovi glavnice, ali ne i zateznih kamata. Žaliteljica ističe: „NEMO PLUS IURIS AD ALIUM TRANSFERRE POTESST QUAM IPSE HABET“. Dakle, ovaj razlučni vjerovnik je mogao steći samo pravo koje je imao njegov prednik, a nije mogao upisom kojim se prenosi pravo sa prednika steći veće pravo nego je prednik imao.

Iznos od 944.632,85 EUR potrebno je umanjiti za troškove unovčenja, a iznos koji ostaje nakon toga predstavlja iznos iz kojeg će se namirivati žaliteljica i ostali stečajni vjerovnici prema pravilima Stečajnog zakona Narodne novine broj 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 125/12, 133/12.

Ovo je prodaja u stečajnom postupku čije reperkusije se odnose na sve ostale stečajne vjerovnike stečajnog dužnika te se stoga prodaju nekretnine stečajnog dužnika na kojem postoji upisano pravo razlučnog vjerovnika ne može sagledavati isključivo kao da je riječ o ovrsi na nekretnini koja se odvija mimo odnosno bez istovremenog egzistiranja stečajnog postupka nad ovršenikom.

Žaliteljica kao stečajni vjerovnik svakako polaže pravo da se namiri iz ostatka kupoprodajne cijene nakon namirenja razlučnog vjerovnika i troškova unovčenja. Dakle, obzirom na pravo žaliteljice na namirenje koje ima, ista može razlučnom vjerovniku osporiti pravo na zateznu kamatu što je i u činila podneskom od 25.10.2023., jer isto utječe na njeno pravo na namirenje kao i na pravo ostalih stečajnih vjerovnika na namirenje pa je stoga jasno da je odluka suda od 26.10.2023. nezakonita.

II   Nadalje, sud nije postupio po zakonu i sazvaio skupštinu vjerovnika na prijedlog ovlaštenog predlagatelja po prijedlogu od 12.6.2023.

III   Sud također nije postupio po prisilnoj odredbi Stečajnog zakona, i to izričitoj zakonskoj obvezi kontrole rada stečajnog upravitelja također po prijedlogu i prigovoru vjerovnika od 12.6.2023. a čiji supstrat je vezan za obračun troškova stečajnog postupka kako ga je izložio stečajni upravitelj u podnesku i kasnije ispravku od 17.10.2023. i to poimence:

- 1. Od nastavka postupka nad stečajnom masom zaprimljena su 2 (dva) izvješća stečajnog upravitelja dok ih je trebalo podnijeti ukupno 24. Sud ne brine o javnoj objavi izvješća.**

U ta 2 izvješća stečajni upravitelj na posve pogrešnom obrascu br. 20 (Završni račun) umjesto br. 19 (stanje mase) uopće ne navodi obvezne dijelove izvješća: *STANJE STEČAJNE MASE NAKON ZAVRŠNOG ROČIŠTA, ODNOSNO ZAKLJUČENJA STEČAJNOGA POSTUPKA, POSTUPANJE SA STEČAJNOM MASOM, PRIJEDLOG NAKNADNE DIOBE PREMA ZAVRŠNOM POPISU AKO SE PREOSTALA STEČAJNA MASA DIJELI STEČAJNIM VJEROVNICIMA*

- 2. U izvješću od 19.09.2021. stečajni upravitelj izvještava stečajnog suca da na dan pisanja ovog izvješća na računu stečajnog dužnika stanje iznosi cca 3.000,00 kuna?!?!**

Stečajni upravitelj ne dostavlja podatke o svim prihodima i rashodima mase kao i dokaze o istima.

3. U izvješću od 14.02.2023. stečajni upravitelj paušalno, **bez specifikacije i dokaza navodi troškove postupka**, ponovno na krivom obrascu:

PDV u stečaju 22.000,00 kuna

-troškovi komunalnih naknada i NUV 35.317,60 kuna

-nepodmireni troškovi knjigovodstvenog servisa 37.500,00 kuna

-nepodmireni odvjetnički troškovi sa PDV-om 68.866,00 kuna

-troškovi pohranjivanja i čuvanja dokumentacije 12.500,00 kuna

„PDV u stečaju 22.000,00 kuna.“

PDV se sukladno zakonu o PDV-u primjenjuje na konkretne račune za robu ili usluge a ne paušalno za „stečajni postupak“, „PDV na rad tijela stečajnog postupka“ ili „PDV za 2009.g.-2023.g.“

Za sve druge navedene troškove nisu podneseni računi i ugovori te se također ne mogu provjeriti, pogotovo za odvjetničke troškove samog stečajnog upravitelja?! Na što se stavke odnose, po kojim aktima/ugovorima uz dostavu dokaza, posebno za vlastiti trošak zastupanja jer je **stečajni upravitelj i vjerovnik stečajne mase!** Sud se tražio kada je već imenovao upravitelja vlastitom diskrecijskom odlukom, primjenjujući odredbe „starog“ Stečajnog zakona a ne slučajnim odabirom prema odredbama „novog“ Stečajnog zakona da provodi zakon u smislu kontrole rada i postupanja, tim više što je imenovani upravitelj u smislu odredbi SZ-a - osoba koje su u odnosu suparništva sa stečajnim dužnikom, **jer je stečajni upravitelj vjerovnik stečajne mase po vlastitom podnesku od 29.06.2012.; bio na dan 29.06.2012. u iznosu od 135.154,95€, sada uvećano za nove radnje i kamate, s primarnošću namire prije drugih vjerovnika!**

Također, stečajni je upravitelj bio dužan u svakom izvješću navesti stanje svih sudskih i drugih postupaka koje dužnik vodi a ovdje upravitelj kao **punomoćnik prednika stečajne mase nije 11 godina u spis dostavio izvješće o stanju tih postupaka?!?!?**

Nadalje, **nisu uopće prikazani prihodi od zakupa i prava prvokupa.** Stečajni je upravitelj detaljno argumentirao razloge zašto daje trećima prava prvokupa; gdje je korist od toga za stečajnu masu?!

Za navedeni trošak knjigovodstva tražilo se stečajnog upravitelja dostaviti dokaze o slanim izvješćima kao i ugovor kojeg je sklopio s knjigovodstvom te dokaz da je navedeni ugovor prijavljen sukladno zakonu Poreznoj upravi. Stečajni upravitelj u troškovima ne navodi notorni trošak e-javne dražbe FINE.

Na sva traženja vjerovnika sud se ogлуšio. Navedeni prigovori vjerovnika, ovdje žaliteljice, sadrže niz primjedbi na rad stečajnog upravitelja i suda koji nisu novčano

izrazivi, ali bez njihove kontrole dovodi se u pitanje zakonito namirenje vjerovnika u svakom segmentu.

Slijedom naprijed navedenoga, a obzirom na naprijed istaknute propuste u postupanju Naslovljenog suda, podnositelj ukazuje i na stav Ustavnog suda Republike Hrvatske, izražen u odlukama Ustavnog suda, po kojem je Naslovljeni sud u cijelosti propustio postupiti (iako isto predstavlja Ustavnu obvezu):

"Prema stajalištu Ustavnog suda, sudski se postupci moraju provesti sukladno ustavnom načelu vladavine prava kao najviše vrednote ustavnog poretka Republike Hrvatske. Njihovo se provođenje, ne smije izjednačiti samo sa zahtjevom za zakonitošću postupanja tijela državne vlasti već mora uključiti i zahtjev da zakonske posljedice moraju biti primjerene legitimnim očekivanjima stranaka u svakom konkretnom slučaju."

(odluka i rješenje Ustavnog suda broj: U-I-659/1994 od 15. ožujka 2000.)

"Postupci pred sudbenim tijelima moraju biti u skladu s načelima vladavine prava, a OBVEZA JE SUDBENE VLASTI OBRAZLAGATI SVOJE DOLUKE ODNOSNO PAŽLJIVO ISPITATI TVRDNJE PREDOČENE PRED SUDOM ODNOSNO NADLEŽNIM TIJELOM, DA NE BI DOVELI U PITANJE NAČELA DOBROG RADA PRAVOSUĐA I PRAVIČNOST SUĐENJA."

(posl. broj U-III/2494/2008, od 30. ožujka 2011. godine)

"Sudski postupci moraju se provesti sukladno ustavnom načelu vladavine prava kao najviše vrednote ustavnog poretka RH pa tumačenje mjerodavnog prava u svakom konkretnom slučaju ne smije proizlaziti iz njegove arbitrarne i proizvoljne primjene već mora uvažavati i zahtjeve prava na pravično suđenje sadržane u članku 29. stavku 1. Ustava."

(posl. broj U-III-3119/2009, 6.05.2010. godine)

"Načela pravičnog postupka uključuju način na koji se dokazi predlažu i izvode na glavnoj raspravi pred sudom, te je li postupak u svojoj cijelosti, uključujući način na koji su dokazi bili predloženi i izvedeni, "pravičan" u smislu članka 29. stavka 1. Ustava."

(posl. broj U-III-1128/2010, 27.05.2010. godine)

U navedenom kontekstu, žaliteljica citira i recentnu sudsku praksu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj PŽ-3133/08 od 28.5.2008. godine (str. 5. naprijed navedenog rješenja), u postupku sa istovrsnom činjeničnom i pravnom osnovom, cit.:

"...jer je istinitost iznijetih tvrdnji dužna dokazivati i protivna stranka i to onda kada tužena stranka (kao u konkretnom slučaju tuženik) iznosi tvrdnje koje su djelomično suprotne tvrdnjama tužitelja -prigovore, i ona je dužna ponuditi i dokaze za te tvrdnje koje iznosi...dužan navesti konkretne činjenice....te onda ponuditi i dokaze kojima bi se iste mogle utvrditi."

Žaliteljica se poziva na pravni stav Ustavnog suda u odluci broj: U-III-4374/2011, od 15. listopada 2014. gdje isti sud navodi „Jedno od temeljnih vidova vladavine prava je načelo pravne sigurnosti koje je implicitno sadržano u Ustavu i Konvenciji za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine - Međunarodni ugovori" broj 18/97., 6/99. - pročišćeni tekst, 8/99. - ispravak, 14/02. i 1/06.).

U predmetu Vusić protiv Hrvatske (presuda, 1. srpnja 2010., zahtjev br. 48101/07, § 44) Europski sud za ljudska prava, između ostalog, navodi:

"... jedno od temeljnih vidova vladavine prava načelo pravne sigurnosti, načelo koje je implicitno sadržano u Konvenciji (vidi Beian v. Romania /no. 1/, br. 30658/05, § 39, ECHR 2007-XIII /izvadci/). Ako nema mehanizma koji osigurava dosljednost, proturječne odluke u sličnim predmetima koje je donio isti sud, koji uz to predstavlja zadnju instancu u dotičnoj pravnoj stvari, mogu dovesti do povrede tog načela i time potkopati povjerenje javnosti u pravosuđe (vidi, na primjer, Beian, prethodno citirano, §§ 36-39; Tudor Tudor v. Romania, br. 21911/03, § 29, 24. ožujka 2009.; te Iordan Iordanov and Others v. Bulgaria, br. 23530/02, §§ 47-53, 2. srpnja 2009.), a to je povjerenje jedna od bitnih sastavnica države utemeljene na vladavini prava."

Slijedom naprijed navedenoga, žaliteljica ukazuje, da je Naslovljeni sud, postupajući na naprijed opisani način, pogrešno, odnosno nepotpuno utvrdio činjenično stanje, na tako utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenio materijalno pravo, što za posljedicu ima bitnu povredu odredaba parničnoga postupka, obzirom pobijano rješenje ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, izreka rješenja proturječi sama sebi, a osobito razlozima rješenja, u rješenju nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, odnosno ti su razlozi proturječni, a o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima rješenja navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava.

IV Slijedom svega naprijed navedenoga, podnositelj predlaže Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske, da odlučujući po ovoj žalbi, istu usvoji na način da pobijano rješenje ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

Vjerovnik
MIRJANA HREN
po punomoćniku: